

at nu skal Folk lade være at købe Biler, og man maa ikke sætte Penge ind paa en Bank-konto til Indkøb af Ford-Biler, saaledes som dette Firma har agiteret for, at man skulde gøre. Der er sikkert ikke et Menneske i vort Land, der ænser dette, og National-banken kunde ganske spare sig den Ulejlighed. Naar Folk overvejer deres Indtægter, overvejer de, om de har Raad til at købe en Bil, og har de Raad, køber de den. Det kan maaske være, man bliver nødt til at tilføje, at der er enkelte, der ikke har Raad til det, men som alligevel gør det, og der er maaske ogsaa nogle, som ikke har Raad til at købe dem, som saa spekulerer i, om de ikke kan vinde dem i et Dyrskuelotteri; det hænder jo ogsaa. Ligeledes er der noget besynderlig uvirkeligt i en Række andre Udtalelser, der er fremsat. Jeg kommer saa levende til at tænke paa en Udtalelse fra det socialdemokratiske Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen. Han fremsatte nogle Udtalelser, der gik ud paa, at der er egentlig Velstand nok her i Landet, det gælder blot om at faa den fordelt; vi svømmer i Rigdom — det Indtryk fik man af det ærede Medlems Tale —, og det er blot Lovgivningsmagts Pligt at sørge for, at den bliver virkelig fordelt. En mere naiv Tale kan ikke fremsættes overfor den danske Befolkning, og der er ikke et Menneske i Landet, der tror paa, at hele vor økonomiske Vanskelighed skulde blot samle sig i Fordelingen, men at det ikke skulde ligge i Produktionen. Dette er givet, og det forstaar ikke alene Befolkningen ude paa Landet, men jeg føler mig ganske forvisset om, at en Mangfoldighed af Mennesker indenfor det ærede Medlems egne Meningsfæller, Lønarbejdernes store Kreds, ogsaa ser det ganske udmærket, fordi det er noget, der umiddelbart siger sig selv. Vi har virkelig ikke Lov til at gaa ud fra, at Befolkningen er saa naiv, at den tror paa sliq Tale.

Der har maaske været Tider i vor økonomiske Politik i de sidste Aar, hvor Befolkningen har haft Tilbøjelighed til at have Tillid til de Paroler, der paa dette Omraade kom fra Teoretikernes og Politikernes Side, men det er forbi, forsikrer jeg det ærede Medlem; man er ikke naiv længere. Livets haarde og graa Virkelighed har belært Folk om, at man ikke kan bygge det hele op paa luftige og fuldkommen tomme Teorier. Man er fortrolig med, ud fra den Erfaring og Samhørighed, som Befolkningens brede Lag har med Livet selv, at *er* man kommet ned ad Bakke, *er* man i økonomisk Forfald og vil

og skal op ad Bakken paa ny, er der ingen anden Vej end at kravle op ad Arbejdets og Sparsommelighedens Vej. Det har været udtrykt paa mange Maader, naar man har givet det Raad og erkendt dette; men det er ejendommeligt at se, at indenfor de valutadiskuterendes Kreds er der en vis Foragt for den Udtalelse. Jeg hørte en Gang sidste Sommer en Mand, der følte sig stærkt kaldet til at fortælle, hvorledes vi skulde forbedre vor Valuta, begynde sine Betragtninger med at hudflette Raadet om Sparsommelighed og Arbejdsomhed; det kunde man blive træt af, sagde vedkommende: lad os tale om noget andet; og saa stillede han himmelblaa Teorier op om andre Foranstaltninger, som selvfølgelig aldrig bliver til noget — det er da det gode ved det, for forinden de kommer til Ende med saadanne Spekulationer, viser selve Livet, at de ikke duer og ikke kan holde.

Nej, det lader sig ikke gøre saaledes ved en eller anden snild Mekanisme at forbedre Valutaen — Gud bedre det! hvis det var saadan, var Jorden jo et rent Paradis, —, f. Eks. at man skulde kunne forbedre Valutaen ved en Smule Importregulering — ikke et Menneske tror paa, at noget saadant kan gøres — eller f. Eks. ved at stabilisere Kronen paa det ene eller paa det andet Punkt, f. Eks. ved 70. Saa stabiliserer man Kronen i Dag; men i Morgen, hvor er den da? Ikke et Menneske kan sige os det. Jeg vil for øvrigt i denne Forbindelse ogsaa udtale min stærkeste Mistvivl om, at den Stabiliseringsfond, som synes at skulle blive Resultatet af det sidst nedsatte Valutaraads Forhandlinger, skulde kunne forbedre Kronen. Jeg tror, det er noget af samme Tønde som alt det andet, og jeg vil i alt Fald meget nøje overveje det, inden jeg kan være med til at give Tilslutning dertil. Det er muligt, at Politikerne og Teoretikerne kan arbejde sig saa langt bort fra det virkelige Liv, at de kan komme til at tro paa sliq; men den almindelige Befolkning, der staar midt i det praktiske Livs Arbejde og Virkelighed, overfor den lader det sig ikke gøre at faa den til at tro paa det.

Der er et andet Forhold ved vort Lønningssystem, som jeg ogsaa gerne vilde nærmere omtale, fordi jeg tror, det er meget uheldigt; det er den Form, man har givet Dyrtidstillæget. Formaålet med Dyrtidstillæget er, at man ved Hjælp af dette skulde kunne opretholde en ensartet Levefod for Statens Tjenestemænd. Medens altsaa Konjunkturerne gaar op og ned i Verden og betinger en meget forskellig